

Иван Миланов Петров
До Земята и назад

Хубаво нещо е вселената, ще възкликне космическия турист, особено ако е ходил в онова затънтено кътче на Млечният Път, наречено Земя. Мнозина ще се съгласят, че представителите на разума в тази доскоро с нищо незабележима планета едва ли могат да ни смаят с външният си вид, но не бива да забравяме, че Земята напоследък стана предпочитана туристическа дестинация, особено за разглеzenia космически турист, за когото дори и Левитиращите Секоленури не са кой знае каква атракция. Несъмнено туристите видели всичко от единия край на галактиката до другия, искаха да видят нещо ново, нещо необикновено, нещо озадачаващо или направо вледеняващо, което да накара предните кутикули на всеки Тарианец да се втвърдят за повече от три минути. И тълпите космически туристи не останаха разочаровани. Те наистина видяха неща, които ги потресоха, но не като нещо принципно ново, а всъщност добре забравеното старо. Земята се откри на чуждопланетният турист в красотата на своята замърсеност и изостаналост. А това са отзивите на различните специалисти изучавали Земята:

Хоримонтий Ларий (еколог) от Екзевул: „Трябва да подчертая, че Земята е единствената планета в Галактиката в която населяващият я разумен вид използва отпадъчни технологии. Това е уникален случай. Не мога да отрека, че екологията следи с изключителен интерес промените, които стават с нейната флора и фауна, тъй като в Атмосферата ѝ може да се намерят почти всички химични елементи. Тези факти тотално развенчаха Класическата Теория за Замърсяването, тъй като ако тя беше вярна, на Земята изобщо не би трябвало да има живот. Естествено намират се екоексперти, които твърдят че трябва да изчакаме 200–300 години, за да видим дали разумният вид, както и подчинената му флора и фауна няма да изчезнат, като по този начин теорията в крайна сметка ще се окаже вярна.“ Естествено остава открит въпроса отпадъчните технологии на Земята културен феномен ли са или форма на изостаналост.

Тинцин (изследовател на космически цивилизации): „Тази цивилизация определено е примитивна. Това се доказва от простият факт, че уредите им са поразяващо неефективни. Тоест освен, че технологиите им са отпадъчни, те са и малко производителни. Има исторически документи, които доказват, че и на една от планетите в Хекраковото съзвездие е имало отпадъчни технологии. Естествено това са само догадки, но местният вид определено представлява интерес за нас. Най-малкото искаме да установим най-големият спор в последните 11 века в нашата гилдия, а именно, дали разумните видове са съществували винаги или са се появили и развивали постепенно. Земята е силен аргумент в полза на

второто твърдение.“

Релатий Биониул (Главен Биолог по Космически Видове): „Първото нещо което ми направи впечатление беше изключително краткият живот на Земяните, както и на техните животни. Все още сме затруднени на какво точно се дължи това – дали на изключително високото замърсяване на средата в която живеят (все пак не бива да забравяме, че кислородът е силно корозивен газ) или на жизнено важното за тях (но за наше галактично щастие забранено в цялата галактика) химично съединение от кислород и водород, наречено «вода», което има силно разяждащо действие. Може да се дължи и на нестабилните аминокиселини от които са изградени Земяните. Естествено теории много, но истината е една. Въпреки, че е възможно и всичко взето заедно да прави живота им толкова мимолетен. Изследванията продължават.“

Гангалиниум Рувелиум (социолог): „От социологическа точка Земята е истински изследователски рай. В момента разумният вид там е в стадий наречен «Епохата на множеството микроуточнения». Тази епоха може да се характеризира с много интересни обществени отношения. А именно, с наличието на ниска степен на доверие между индивидите и висока степен на отчуждение. За да се измъкнат от тази неприятна ситуация разумните представители на планетата са измислили уникален начин. Те въвеждат много сложна и най-вече непрекъснато усложняваща се нормативна уредба, която има за цел да направи социалните контакти предвидими и контролирани от невидимите граници на закона, като законите непрекъснато се допълват и увеличават, за да се избегне вероятността от попадането в област в която липсват неговите граници. Законът освен това има санкционираща сила, като по този начин той става не само арбитър, но и посредник в междуличностното общуване. Освен всичко това разумните индивиди на тази планета често се позовават на него, за да защитят своето мнение, тоест той се превръща в специфична аргументация. Не мога да отрека, че досега не бях срещал такъв тип отношения, така че бях запленил от това общество. Не бива да забравяме също така, че освен закона, те имат още една абстракция, която опосредства техните отношения, а именно – парите. Парите са символи, тоест смисли, които препащат към други смисли или абстракция, зад която се крият определени обществени очаквания. Като се има предвид, че са измислени много отдавна и все още не са изчезнали, в тях може би има някакъв смисъл. Но в общи линии това е планетата на опосредстваните взаимоотношения, жителите на която не могат дори да си представят комуникацията без помощни средства. Това за нас представлява

особен интерес.“

Сибатосивал Нестерин (психолог, член на Космическия психологически съюз): „Тези същества определено си имат проблеми с реалността. От една страна те колекционират реалност, като наричат продуктите на колекционираната реалност по различен начин – някои са «резервати», други са «музеи», трети са «зоопаркове» и т.н. Това са места в които те съхраняват определен отрязък от време, което е защитено от реалността отвън. Освен това те са открили технологии на промяна на реалността, които за по-кратко наричат съответно: «телевизия» и «компютър». С помощта на тези технологии те могат да преобразуват реалността, така както си пожелаят. Но все още остава проблематичен факта, защо толкова много се интересуват от нея, защо се страхуват от нея и защо бягат от нея. За мен Земята е съвсем нов вид космически опит.“

Най-накрая ще завършим с кратък отрязък от разказа на първият турист посетил Земята, а именно галактично известният Тилинсимин Горинтисивин от Гитова Проксима. А това е неговият разказ: "Когато разбрах, че са открили нов разумният вид във вселената, ме обхвана любопитство. Интересно ми беше що за същества са това и имат ли почва в галактиката. Веднага нарах моя Мегаатомен Преобразовател и с помощта на Хитроумната Маска хванах първият изотерохенамод, който ме хвърли на планетата през нощта. Приех външният вид на представител на местната фауна и започнах да изследвам тамошният разумен вид. В началото се притеснявах от силно замърсената атмосфера и значителното количество вода на планетата, но скоро не беше останала и следа от притеснение, тъй като бях забравил, че тези отрови не са опасни за представителите на местната флора и фауна. Въпреки всичко си обещах, че няма да стоя много дълго. Избрах нарочно мястото до транспортен възел, където преминаваха част от транспортните им средства. След време разбрах, че се нарича автомобил. В началото бях много озадачен, защо замърсяват планетата с шум и отпадъчни газове. След като отпадъчната технология е ненужна и вредна, защо биха го правили, чудех се аз. И след кратък размисъл бързо осъзнах красотата на тази гледка, виждайки най-логичният възможен отговор – това или беше изкуство или наука. Ако беше изкуство, то определено го правеха без да пестят средства – в далечината пушеха комини, като всеки от тях отделяше газове в различен цвят. Това определено беше изключително красиво и ме възхити мащаба на тяхното въображение и естетиката в тази гледка, която се запечата в паметта ми. Ако пък беше наука, то без съмнение

газовете се отделяха в атмосферата, защото местният разумен вид имаше спешна нужда от тези елементи, които може би вече не се срещат в свободно състояние в атмосферата. Това бяха първите ми впечатления от планетата, като още не подозирах, че в бъдеще тепърва ще се удивлявам.

След прекарването на няколко седмици под формата на един от растителните земни видове, осъзнах, че освен за отпадъчните вещества и превозните средства на местният разумен вид няма да науча нищо ново. Бях разучил животинките, но определено изпитвах безпокойство от мисълта, че ще приема формата на някоя от тях. Както навсякъде във вселената от неразумните видове можеше да се очакват прояви на агресия за най-незначителни дреболии, като например територия, копулация, хищнически инстинкт, инстинкт за оцеляване и какво ли още не. За съжаление не бях наблюдавал достатъчно дълго разумен индивид, за да имам смелостта да се превъплата в такъв, а и принципът за изследване на чужди цивилизации от Меинсодум Скородум изискваше културният шок да бъде преодолян постепенно. Така, по предписанията, започнах като растителен вид, после трябваше да продължа, като животински (с всичките недостатъци, които произтичаха от това), следваше питомно животно (там където го има, защото в нормалните цивилизовани планети питомни животни отдавна няма) и най-накрая, след обстоен анализ изследователят можеше да приеме формата на разумен индивид. С оглед на моите наблюдения, най-добре беше да заема формата на някоя крилата животинка, тъй като те можеха да пресичат сериозни територии за доста кратко време, което не само означаваше доста по-бързо достигане до ареала на обитаване на местните туземци (което пък от своя страна означаваше значително по-малко проблеми с другите животинки), но и също така много по-голям шанс за изследване на големи територии и наблюдение върху множество специфични дейности с които се занимава все още неясно колко разумният вид. Проблем естествено имаше и с летящите твари, с които трябваше да дели въздушното пространство. Съобразих, че беше добре големината ми да надхвърля средната за избраният вид, за да има по-малко смелчаци за натрапници, като не я надхвърля сериозно, за да не би някой местен да се усъмни твърде много.

Последният разказ е част от изключително нашумелия пътепис на Тилинсимин Горинтисвин „До Земята и назад“, който може да ви бъде доставен по всяко време от Интергалактическият Осведомител, ако натиснете жълтото копче. Продължението на разказа ще намерите в

следващият брой на Галактически новини.

КРАЙ

© Иван Миланов Петров

Източник: <http://bezmonitor.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1964>]